

Krátký popis událostí církevních obcí v období od roku 1949 až do roku 2011

ve Františkových Lázních, v Aši, v Sokolově a v Rovné

Zapsala Božena Křivková

Františkovy Lázně 4. 10. 2011

Duchovní Jan Křivka byl ustanoven k 1. září do Františkových Lázní jako správce farnosti pravoslavné církevní obce v roce 1949.

Naše začátky po nástupu v roce 1949

Vedením pravoslavné církve v Praze jsme byli ubezpečeni, že je zde farní budova i chrám vybaven vším potřebným k výkonu bohoslužeb i bydlení. Proto jsme přijeli přímo se stěhovacím autem, s novým nábytkem a s malou dcerkou Libuškou. Co však jsme našli, bylo zdrcující. Farní budova byla přeplněna starým, odřeným, zapáchajícím nábytkem a mnoha postelemi se slavníky. Žádná místnost nebyla malována jistě několik desetiletí. Elektrické vedení pouze na povrchu, voda jen v mezipatře, dům bez sporáku, koupelny, pouze plynový dvouvaříč. Stěny v prvním poschodí mokré do výše soklů. Fasáda se od výstavby neobnovovala a z obezděného balkónu z prvního poschodí padala nejen omítka, ale i cihly. Již první zimu přes veškerá úsilí o zateplení zamrzla voda, takže jsme ji získávali donáškou od sousedů. Prkenné nenatřené podlahy nebyly snad několik let myty, dveře s oprýskanými nátěry. Řemeslníků v té době bylo zde poskrovnu a také jsme na ně neměli peníze.

Chrám sv. Olgy byl na tom ještě daleko hůře. Vlhkost dosáhla úplného havarijního stavu. Plechem pokrytou střechou na některých místech zatékalo. Ikonostas klesal společně s parketovou podlahou stále níž a níž. Aby nespádl úplně, byl někdy někým podepřen z obou stran železnými tyčemi. Mezi podlahou a stěnou oltáře a vnitřkem sahajícím až ke konci klirosů byla již asi 25centimetrová mezera mezi stěnou a podlahou. Stěny byly mokré.

V chrámu se nalézalo jedno staré, těžké, odřené brokátové roucho a jedno podobné pro přísluhujícího. Tytéž pokrývky byly na analogích. Pozlacený kalich a další bohoslužebné náčiní slouží dodnes, rovněž i ozdobné Písmo svaté v církevní slovanštině.¹ Ikony, několikrát již zrenovované, jsou původní.

Všechny opravy, které se postupně vykonávaly, byly svépomocí, financované státními příspěvky. Všechny opravy a finanční částky, které poskytoval stát, jsou uvedeny v každoročních zápisech z farních shromáždění.²

¹ Ostatní bohoslužebné náčiní získal otec Jan v Praze na ústředí, později, po zřízení obchodu „Petra“ v Prešově, se již ve všem obracel na tento obchod.

² Žel, v některých lze se pouze dočíst, že byla poskytnuta částka na některou z oprav. Někde sice jsou uvedeny finanční částky, ty však po dvou měnových reformách s dnešní měnou nelze srovnávat.

Prvopočáteční havarijní stav chrámu byl proveden až po revizi statika, který ve zprávě upozorňoval na ohrožení životů, hlavně těch, kteří se pohybovali v blízkosti oltáře. Zakázal proto duchovnímu vykonávat v chrámu bohoslužby. Finanční příspěvek přišel až po půl roce, a proto duchovní otec Jan neměl jinou možnost než pokračovat a sloužit v chrámu po tu dobu dále.

Oprava se uskutečnila v roce 1950 takto: Nejprve se opravila střecha a natřela se zelenou barvou. Ikonostas se musel patřičně zvednout, podlaha byla zpevněna asfaltem, shnilé parkety byly nahrazeny novými (díky šikovnému řemeslníkovi slouží dodnes). Vchod do církve byl pouze uprostřed, vše ostatní bylo porostlé travou. Postranní vchody se nedaly otevírat a celý plot i s podezdívkou byl značně skloněn k chodníku. Později byl celý prostor před chrámem upraven, vydlážděn a svépomocí vytvořeny záhonky i postupné narovnávání plotu.

Chrám sv. Olgy v 70. letech 20. století (zelená plechová střecha byla později nahrazena měděnou)

Zde již se zmíním o nejnáročnějších opravách, které byly za našeho působení na chrámu provedeny:

- 1) Pokrytí střechy i věže mědí, pozlacení všech šesti křížů.
- 2) Malba celého vnitřního prostoru i oltáře akademickými malíři Janem Krausem a J. Samcem z Karlových Varů. (Tato práce trvala půl roku, služby se konaly ve farní budově.)
- 3) V letech 1999–2001 z vnitřní i venkovní strany do výše asi 4 metrů odstraněna omítka až na cihlu, proveden výkop kolem celého chrámu až k základům, provedena izolace a celkové zajištění proti vlhkosti. Opravena celá fasáda budovy. Tato celá oprava i s fasádou byla pod stálou kontrolou památkářů.
- 4) Odstranění asi šesti smrkových stromů, které převyšovaly věže chrámu. Protože na tak vysoké stromy neměla technická služba potřebné zařízení, odmítla vykonat kácení. Pomohl syn Jan – pomocí hasičských žebříků se chebským hasičům podařilo stromy odstranit tak, že byl postupně každý strom alespoň na čtyřikrát upilován. Stromy byly odstraněny pro stáří a hlavně pro vlhkost, která kvůli jejich blízkosti ohrožovala stěny chrámu. Rovněž s fasádou přední věže pomohli hasiči.

Zpočátku se stát na některých opravách podílel, ale z velké části mnoho věcí muselo být provedeno svépomocí. Byla to spousta práce fyzického charakteru. Ta spočívala hlavně na rodině a ochotných věřících Vladimíru Pecháčkovi, Heleně Verbovské a Josefu Jenikovském, později také na Terezii Marešové. Stát poskytoval finance pouze na opravu střech, fasád, komínů a havarijních stavů. To se změnilo až po roce 1989.

Chrám sv. Olgy před poslední výmalbou v 70. letech 20. století

Rekonstrukce fasády v roce 1984

Věřící církevní obce ve Františkových Lázních

Chrám sv. Olgy po nástupu otce Jana navštěvoval jen malý počet pravoslavných věřících. Nejprve to byli převážně ruští emigranti z první poloviny 20. století, kteří odešli ze své vlasti po nástupu bolševiků. Postupně pak přibývali Češi z Volyně, reemigranti z Ukrajiny z let 1945–1947. Tato skupina byla roztroušená po celém okrese Cheb, Sokolov, Aš, Kraslice. Většina z nich byla na usedlostech v malých obcích. Z 80 procent to byli rolníci, kterým byla přidělena půda. Malá část pracovala na živnostech nebo v továrnách, které se po odsunu Němců pomalu rozjížděly. Celkem zde bylo po těchto okresech asi 400 rodin, z nich jen asi pět procent římských katolíků. Ostatní byli pravoslavného vyznání. Další dosti početnou skupinou byli Slovinci z východního Slovenska. Ti se zpočátku k naší církvi nehlásili, patřili tehdy ještě k unii. Nesmím zapomenout ještě asi na čtyři rodiny Bulharů, které měly živnosti

– cukrárny v Chebu a jedna z nich lékárnou. Hlásili se všichni k pravoslavné církvi ve Františkových Lázních, jejich děti střídavě přísluhovaly u oltáře a chodily na výuku náboženství k nám na faru.

Nyní se zmíním o některých prvopočátečních a dalších věrných a stálých návštěvnících a zároveň pomocnících církevní obce ve Františkových Lázních. Zde se stal prvním žalmistou otce Jana Alexandr Danilevský, ruské národnosti, který plnil svou funkci v čase i mimo nedělních bohoslužeb. V té době byl již penzionovaný učitel ruštiny. Dalšími věrnými návštěvníky a podporovateli církve byla rodina Redčenkova. Zde žije doposud jejich vnuk a pravnuček, úspěšný architekt. Oba jsou otcem Janem pokřtěni, ale jinak o dění v církvi nejeví zájem. Po roce 1951, kdy byly rušeny kláštery a jim náležející charitní domy, přijali jsme zde do farní budovy A. Špringrtovou, na požádání manželů Redčenkových. Zde bydlela tři roky a pro vážnou srdeční chorobu byla na svou žádost přestěhována do domova se vším zaopatřením a lékařskou pomocí. Po dvou letech zemřela, pochována byla otcem Janem.

Velkým a obětavým pomocníkem otce Jana byl Vladimír Pecháček, který se nezištně staral a pomáhal při opravách bortících se a dosud neudržovaných budov chrámu a fary. Z Chebu se později nastěhoval k nám na faru, kde se již asi v padesáti letech oženil s Ukrajinkou Věrou. Zemřel v pětasedmdesáti letech v nemocnici v Chebu. Jeho žena žila zde po jeho smrti ještě dvacet let.

Prvním předsedou sboru starších byl bratr Jan Bureš, rolník v Třebeni. Jeho syn ilegálně opustil republiku do západního Německa. Otec byl potrestán tím, že musel ihned narukovat a byl přiřazen k „černým baronům“. Bratr Bureš měl ještě dceru Miroslavu, která po autohavárii, při které byl smrtelně zraněn její manžel, čtyřletý syn a strýc, sama přežila, těžce zraněná. Po uzdravení se přestěhovala z Hořoviček. Ujali jsme se jí, bydlela zde na faře a po roce, po psychickém uzdravení, byla přijata do lázeňského ústavu jako zdravotní sestra, což byla její profese. Zde bydlela sedm roků, vdala se za právníka Jelínka a odstěhovala se do nově vybudovaného panelového domu. Do chrámu na bohoslužby chodila pravidelně, později se zapojila i do našeho sboru.

Ještě se zde zmíním o nejdelší naší spolubydlící a věrné navštěvovatelce chrámu sv. Olgy, setře Marii Savčenkové, která po smrti svého manžela byla zcela osamělá, s velmi malou penzí. Přestěhovali jsme ji k nám na faru. Zemřela tak, jak po celou dobu žila, tiše a ve spánku v 91 letech. Na hřbitově má doposud svůj hrob společně se svým manželem, majorem československé armády.

Další rodiny, které od prvopočátku byly velkými podporovateli církve i velcí naši přátelé, byla rodina Valášková ze Střížova, dcera dnes již devadesátiletá, žije doposud. Dále

to byl doktor Vituško s manželkou (v Chebu pracoval jako obvodní lékař, později se z Chebu přestěhoval do jižních Čech) a rodina Trávníčkova.

Pěvecký sbor ve Františkových Lázních

Po přechodných dojíždějících zpěvácích se asi v roce 1953 utvořil stálý menší sbor. Ten vedl bratr Zarubín z Aše, učitel ruštiny a zpěvu původně na ruském gymnáziu v Užhorodě. Tam se mu podařilo vytvořit i úspěšný pěvecký sbor světský a chrámový. Později se rodina přestěhovala na Moravu, kde se věnoval rovněž své profesi učitele zpěvu a ruštiny na školách. Jako důchodce se v padesáti pěti letech přestěhoval s pětičlennou rodinou do Aše.

Náš sbor se skládal z bratra Sergeje Najdka, jeho tchýně, dcery ruského kněze, která ovládala perfektně církevní zpěv, dále sestry Čichánové, Vladimíra Pecháčka, Jana Hlavatého, Vlasty Trávníčkové, konzervatoristky, sestry Nacičové a Šnajderové, dr. Vituška, bratra Budka s manželkou, Boženy Křivkové aj. Časem pro stáří, nemoc i úmrtí nás museli opustit, jiní přišli.

Často nám vypomáhali lázeňští hosté z Prahy nebo Bratislavy. Také sestra Věra Topičová byla několikrát pozvána na svátek sv. Olgy, též u nás zpíval i bratr Miron Lukanič. V posledních letech v letních sezónách chodil zpívat Ukrajinec, jméno jsem zapomněla, hudebník lázeňského orchestru. Nesmím zapomenout na obětavé sestry Verbovskou,

Marešovou, Královou, které kromě zpěvu pomáhaly při úklidových pracích v chrámu, a to i při náročných opravách.

Předsedové sboru starších ve Františkových Lázních od roku 1949:

Jan Bureš, rolník, Třebeň, 1949–1951,

Josef Krejčík, zámečnický, Cheb, 1951–1960,

Josef Jenikovský, rolník, Tršnice, 1960–1990,

Helena Verbovská, důchodkyně, Františkovy Lázně, 1990–2010,

Ivan Pop, profesor, Cheb, od r. 2010.

V době nemoci zastupoval Josefa Jenikovského Jan Fiegr, bývalý ředitel banky v Třebíči. Jako důchodce se přestěhoval do Chebu, byl dlouholetým jednatelem sboru starších, staral se se svou manželkou o prodej svíček, kontroloval účetnictví a velmi vkusně upravoval výstavní skříňky uvnitř chrámu i venku.

Začátek duchovenské činnosti otce Jana

Po svém nastoupení se otec Jan především zaměřoval na výuku náboženství na školách. Nejvíce dětí měl v Aši, v Sokolově a v Hazlově. Jezdil alespoň jedenkrát za měsíc i po menších obcích, jako byla Třebeň, Milhostov, Dvoreček, Dlouhé mosty, Tršnice a další.

Volyňští pravoslavní bývali na něho odkázáni při různých žádostech a dotaznicích, kterých v některých letech bývalo mnoho. Mezi nimi se vyskytovali i negramotní a těm byla potřeba zvláště pomoci při adaptaci v novém prostředí.

Volyňští navštěvovali bohoslužby hlavně o svátcích vánočních, velikonočních, svatodušních a dalších. Z menších obcí přijížděli někteří i bryčkami, jiné spojení v tu dobu nebylo, hlavně o nedělích a svátcích.

Otec duchovní Jan konal svatou liturgii a odpolední bohoslužby dle možností ve Františkových Lázních, v Aši, v Sokolově, občas i v Habartově. O nedělích míval i tři bohoslužby. Školy a věřící objížděl na mopedu. Do vzdálených míst, jako byly například obce Hranice, Kraslice a Habartov, na pohřby i další žádané obřady se dostával tak, že si přivázal kufr s rouchem na záda a dopravil se do těchto míst rovněž na mopedu. Později zdědil silnější motocykl, který se stal pro něho nepostradatelným.

Otec Jan využíval po celé období svého duchovenského působení všechny možnosti ke styku se svými věřícími a lze říci i se všemi zdejšími občany, dokonce i s lázeňskými hosty. Ti ho často navštěvovali i zde na faře.

Těžké období za totalitního režimu

V roce 1952 byl státem určen v každém okrese takzvaný církevní tajemník. V popisu jeho práce byla kontrola činností všech církví a denominací. Od roku 1956 se státní orgány za každou cenu snažily omezit výuku náboženství. Vedení školy nato oznámilo rodičům, kteří si přejí nadále výuku náboženství pro své děti, že musí podat písemnou žádost podepsanou otcem i matkou. Otec Jan si byl vědom, že to pro jeho krajany bude těžký oříšek, a proto všem pravoslavným rozeslal psacím strojem napsaný návod. Ten návod však se dostal k církevnímu tajemníkovi, který jej zaslal svému krajskému nadřízenému. To bylo první střetnutí. Manžel byl předvolán do Plzně a krajským tajemníkem mu bylo vyhrožováno odejmutím státního souhlasu k výkonu funkce duchovního. To byl pouze začátek dalších a dalších výhrůzek a udávání, které později již byly v kompetencích státní bezpečnosti, kdy výsledky s výhrůzkami trvaly někdy až dvanáct hodin. Byly to těžké časy pro nás oba. Udání byla často z velké části vymyšlená, podepsaná často provokatéry, žel někdy i z řad věřících, kteří navštěvovali bohoslužby.

V šedesátých letech výuka náboženství na školách již úplně vymizela. Při schůzkách SRPŠ byli totiž rodiče některými učiteli a hlavně řediteli neustále poučováni, že nové marx-leninské učení se neslučuje s náboženskou výchovou dětí a že tím se děti dostávají do rozporů, které škodí jejich vývoji, a že se může stát, že takto vedené děti se nebudou moci dostat dále na střední školy. To byl nakonec důsledek toho, že náboženská výchova na školách postupně vymizela. Někteří aktivní kněží vymýšleli potom jiné formy – letní tábory, výlety a nelegálně, tajně vyučovali děti v jednotlivých rodinách.

Otec Jan s otcem duchovním Radivojem z Mariánských Lázní (nynějším vladykou Simeonem) pořádali každoročně letní tábor v Těšově pro pravoslavné děti a pořádali pro ně i kratší autobusové zájezdy. Přes přísný zákaz církevního tajemníka učili oba děti ve spolehlivých rodinách. To byla jen slabá náhražka let, kdy se mohli věnovat dětem ve školách.

Děti, o kterých se některý ze státních orgánů dozvěděl, že navštěvují bohoslužby nebo jiné náboženské činnosti, měly omezený přístup na střední školy. Z těchto důvodů pak rodiče omezili veškeré styky svých dětí s duchovními a těch, kteří nepodlehli, bylo poskrovnu.

Výuka náboženství byla obnovena až po roce 1989. Otec Jan pravidelně dojížděl do Milhostova a Hazlova. Děti z Chebu a Františkových Lázní docházely na faru na biblické hodiny.

Po sametové revoluci jsme se dozvěděli, že otec Jan byl také zařazen do akce StB „Norbert“. V okresním deníku Hraničář, jehož redaktoři měli možnost nahlédnout do spisů

StB v Chebu, byl uveřejněn článek o akci, kterou si estébáci pojmenovali „Norbert“ a do níž byli zařazeni lidé pro režim označení jako nebezpeční, kteří měli být v případě nepokojů nebo ohrožení vedení KSČ likvidováni. Z 20 jmen, která článek uváděl, si pamatuji již jen na tři: na prvním místě byl uveden Josef Frybenský, páter římskokatolické církve z Františkových Lázní, který zde pomáhal ustanovenému páteru Františku Radkovskému po celou dobu jeho zdejšího působení. Druhý uvedený byl Jan Křivka, pravoslavný duchovní z Františkových Lázní, a třetí Karel Černovský, stavební technik. Později jsem se dočetla, že do akce „Norbert“ byla zařazena i naše známá herečka, chartistka Vlasta Chramostová.

Spolupráce na poli ekumeny

Do tohoto období patřil i v naší oblasti rozvoj ekumenických vztahů a ekumeny vůbec. Zde byl prvním iniciátorem českobratrský pastor bratr Lubomír Líbal. Mimo oficiální modlitební shromáždění, která stát toleroval, se duchovní tajně scházeli každý měsíc. Schůzky měly charakter přátelský, nikdy se neozýval nějaký proselitismus nebo konfrontace. Všichni společně měli snahu čelit politickým nátlakům, omezování a izolaci duchovních tak, aby kromě budov chrámů a modliteben neměli již možnost jiných činností. Všichni se snažili v mezích možností alespoň o trochu svobody v šíření své víry v Boha a navzájem se v tom utvrzovat. Nejaktivnější v ekumenických vztazích se později stal římskokatolický kněz František Radkovský, dnešní biskup plzeňský. Na tuto aktivitu také doplácel nepříjemnými častými návštěvami StB, o kterých hovořil s otcem Janem Křivkou, který již měl v tomto ohledu od počátku své duchovní činnosti mnohé zkušenosti.

Otec Jan Křivka v 70. letech

Významní hosté naší církevní obce

Významnou osobností, která nás navštěvovala a s otcem Janem sloužila sv. liturgii, byl metropolita leningradský Nikodim. On byl jediný, kterému se podařilo v komunistickém státě otevřít dveře do světa a propagovat pravoslaví i v západních zemích. Bylo o něm známo, že byl zván papežem i dalšími významnými západními křesťanskými činiteli a státníky. Zde ve Františkových Lázních se léčil po infarktu. Otce Jana si zvolil po tu dobu za společníka, doprovázel ho při odpoledních procházkách a často trávil volný čas zde na faře.

Další významnou osobností, kterou jsme uvítali na faře a pohostili, byl patriarcha moskevský a celé Rusi Alexij. Dostali jsme od něho vzácné dárky. Byl velmi milý, skromný a laskavý.

Návštěv ruských archijerejů byla celá řada. Rovněž zde pobýval na léčení metropolita bulharský, jméno jsem již zapomněla. U nás na faře se stravoval po celou dobu léčení. Také archimandrita řecký zde na faře trávil dovolenou a mnozí pražští duchovní, kteří i zastupovali otce Jana v době nemoci nebo cest do ciziny, když doprovázel některého z biskupů naší církve.

Metropolita Dorotej a metropolita leningradský (petrohradský) Nikodim v chrámu sv. Olgy (70. léta)

Církevní filiální obec Aš

Kostel sv. Cyrila a Metoděje v Mokřínách u Aše

Otec Jan zde působil až do roku 2000. Původně patřila do této obce nejpočetnější skupina volyňských Čechů. Manžel dostal k užívání nevyužitý evangelický kostel v Mokřínách u Aše.

Tehdejší návštěvnost věřících byla právě zde nejpočetnější. Dirigentem pěveckého sboru a žalmistou byl Vladimír Žiramský, absolvent duchovenského semináře v Rusku s hudebním vzděláním. Sbor, který zde vedl, čítal 15 až 20 mladých volyňských zpěváků. Ikonostas pro tento kostel zhotovil člen a předseda sboru starších v Aši, volyňský Čech bratr Klouček. Ikony namaloval dlouholetý karlovarský dirigent Rostislav Karjakin. Živil se a pracoval v karlovarském závodu jako malíř porcelánu.

Tato velmi slibně se rozvíjející církevní obec byla ochromena uzavřením celého ašského pásma. Do tohoto pásma pak měl přístup pouze ten, kdo si vyžádal od vnitra propustku. Aš se začala po tomto zásahu vyliďňovat. Mnozí opouštěli ilegálně republiku do západního Německa, mnozí se stěhovali do vnitrozemí. Pravoslavných věřících nakonec zůstala jen hrstka. Pro tuto skupinu bylo pro jejich věk obtížné navštěvovat studený, nevytopený kostel v Mokřínách, proto otec Jan po dohodě s paní farářkou Československé církve husitské konal bohoslužby v jejich modlitebně v centru Aše. Zrušil nájemní smlouvu s evangelíky. Ta byla obnovena až novým duchovním této obce, otcem Romanem Mastíkem, po generální opravě kostela, na kterou přispěli němečtí občané pod vedením pastora Kühnla a jeho manželky ze Selbu. Z dřevěného ikonostasu zbyly pouze ikony, které otec Roman Mastík používá dodnes. Návštěvnost věřících v uvedené modlitebně byla již jen kolem 15 až 20 věřících.

Církevní filiální obec Sokolov

Chrám sv. Trojice v Sokolově

Zde se nacházeli hlavně věřící křesťané z východního Slovenska. Všichni patřili původně k uniatské církvi. Obraceli se však se svými církevními potřebami, jako byly křty, pohřby a další, na nejbližšího duchovního, který jim po duchovní stránce vyhovoval, a to byl otec Jan Křivka. Od něho požadovali také pro své děti výuku náboženství. Postupně si je získával i pro návštěvu bohoslužeb.

Po dohodě s církevním tajemníkem získal otec Jan zanedbanou kapli, která doposud sloužila jako skladiště. Na náročných opravách a úpravách se podílel s otcem Janem i otec Andrej Kolomacký. Ten zhotovil ikonostas, namaloval ikony, pomohl i s dalším uspořádáním odpovídajícím pravoslavnému pojetí. Teprve poté zde mohl otec Jan sloužit bohoslužby. Těchto nedělních odpoledních bohoslužeb se zúčastnilo vždy alespoň 20 až 30 věřících. Zpívali všichni a jeden z nich se ujal úkolů žalmisty, byl to bratr Kopolovič, který se střídal se svým bratrem Ivanem.

V obci Habartov bylo asi pět rodin Čechů z Volyně a asi tři z východního Slovenska. I tam projevíli zájem o bohoslužbu. Otec Jan tam proto občas sloužil odpolední bohoslužbu v římskokatolické kapli, po dohodě s tamějším velmi ochotným knězem. Většinou až po bohoslužbě v Sokolově.

Češi od Černobyly

Po rozsáhlé reemigraci volyňské gubernie v roce 1947 zůstalo v bývalém Sovětském svazu ještě několik tisíc Čechů. Když v roce 1986 došlo k výbuchu černobylské atomové elektrárny, byly zasaženy radioaktivitou tři české obce v okrese Korostěn, vzdálené od výbuchu asi 60 km. Těmto českým obyvatelům hrozilo vážné onemocnění. V době perestrojky, kterou nastolil Gorbačov, začalo korostěnské krajanové sdružení usilovat o návrat Čechů do své staré vlasti. V čele tohoto sdružení byl Viktor Javůrek. V roce 1990 navštívil Moskvu prezident Václav Havel a vyslechl si tam přání předsedy sdružení V. Javůrka o přesídlení tamějších Čechů do Československa. Václav Havel přislíbil krajanům pomoc. Ta se uskutečnila již v témže roce. Dva tisíce Čechů reemigrovalo do Čech. Umístění byli na Sokolovsku v obci Rovná, v Milevsku a v severních Čechách. Všichni byli pravoslavného vyznání. Protože otec Jan ze své vlastní zkušenosti věděl, že tito krajané budou vděční za každou pomoc a radu, neváhal a ujal se jich. Vstřícná pomoc ředitele školy a starosty obce mu umožnila výuku náboženství pravoslavných dětí ve škole a konání bohoslužeb v zasedací místnosti na obecním úřadě. Velká a důležitá materiální pomoc přišla díky ekumenickým schůzkám od českobratrského pastora Kučery z Aše a jeho známého pastora Kühna ze Selbu. Manželé Kühnovi s velkou ochotou zásobovali naše krajané vším potřebným: ošacením, ložním prádlem, pokrývkami, kvalitními potravinami a hračkami pro děti. Spolupráce s manželi Kühnovými byla příkladná a pro krajané tehdy nutná. Zaměstnání nacházeli přímo v obci u německé firmy. Později, když firma přestala prosperovat a posléze zanikla, mladší čeští občané opouštěli obec Rovnou a stěhovali se za prací do bezprostřední blízkosti Sokolova a Karlových Varů.

Starost o Rovnou předal otec Jan se svolením vladyky metropolitě otci Romanu Mastíkovi. Bohoslužby o velkých svátcích tam stále koná. Udržuje s nimi kontakt, takže se na něho obrací se svými duchovními potřebami, a to i ti, kteří jsou nyní na Sokolovsku nebo Karlovarsku. Někteří občas navštíví i bohoslužby ve Františkových Lázních.

50. výročí svatby otce Jana a mátušky Boženy v roce 1998 (s vladykou Simeonem v chrámu sv. Olgy)

Nástup nového duchovního správce, otce Metoděje Víta Kouta, pro církevní obec Františkovy Lázně

Protože se po několika operacích a kvůli pokročilému věku zdravotní stav otce Jana stále zhoršoval, rozhodl se požádat vladyku metropolitu Kryštofa, aby našel důstojného nástupce pro naši církevní obec ve Františkových Lázních. Vladyka otcí vyhověl a dosavadního žalmistu z chrámu sv. Jana Křtitele v Rumburku, Metoděje Víta Kouta, vysvětil na diákona 27. 12. 2009 ve Františkových Lázních. Tím ho připravil na další svěcení na kněze, které se uskutečnilo 18. 12. 2010 v Praze, v katedrálním chrámu sv. Cyrila a Metoděje. Zároveň byl ustanoven duchovním správcem chrámu sv. Olgy ve Františkových Lázních.

Otec Metoděj Vít Kout se narodil 2. 5. 1980 v Praze. Je absolventem oboru pravoslavná teologie na Husitské teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Po svém ustanovení se ihned ujal svého povolání zde v chrámu sv. Olgy. Svědomitě plní své povinnosti, ochotně se přizpůsobuje zdejšímu církevnímu poměru a lidem z mnohých krajín a různých tradic. Velkou pomocnicí je mu mátuška Marta, manželka, která se ujala církevního zpěvu, pro který má schopnost, znalosti i pěkný melodický hlas.

Otec Jan byl velice potěšen zprávou otce Metoděje, že se připojil k chebskému ekumenickému hnutí, které má zde již svou osvědčenou tradici. Rovněž jeho návštěvy chorých v chebské nemocnici jsou projevem správného křesťanského postoje, jakož i snahy pomáhat těm nejpotřebnějším.

Otec Jan Křivka s diákonem o. Metodějem Koutem v květnu 2010